

[Svend Erik Hovmand].

diskutere på tirsdag, skal tages for pålydende. I så fald vil det lovforslag, som vi nu drøfter, nærmest være uden betydning, for så bliver der jo stort set ikke noget at gøre godt med, eller gør der? Det synes jeg det er væsentligt at få afklaret. Hvor megen rummelighed er der i dette her? Kan man med en landsplan i en landzone bygge nyt overhovedet? I så fald hvor meget? Hvad er grænsen? Er det 1 hus om året? Er det 3 huse? Er det 5 huse i en periode, eller hvor meget er der at gøre godt med? Hvilke muligheder har man for at fylde tandrækken ud, som man siger populært?

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til spørgsmålet om miljøankenævnet. Vi stiller os noget tvivlende over for den konstruktion, der lægges op til her, hvor planstyrelsen skal være sekretariat. Hvis man endelig ønskede en uafhængig instans, burde man vel lave en anden sekretariatsfunktion.

Vi stiller os også noget tvivlende over for sammensætningen af miljøankenævnet. De landsbyinteresser, vi har mødt mange steder rundt omkring i de seneste år, er efter vores opfattelse ikke repræsenteret.

Vi mener også, det er vanskeligt at se, hvordan en decentralisering af opgaverne skulle berettige til ansættelse af flere mennesker centralt. Jeg har læst bemærkningerne, men føler i og for sig, at det virker noget inkonsekvent, at man skulle foretage flere nyansættelser også i større topstillinger af hensyn til denne decentralisering.

Vi vil gerne have en nærmere begrundelse for, at man nu indsnævrer kommunernes handlefrihed ved, i bemærkningerne ganske vist, at kræve, at lokalplaner skal omfatte en hel landsby; det står under bemærkningerne til nr. 4. Vi stiller os tvivlende over for det rimelige i, at man hermed indsnævrer lokalbegrebet. Hidtil har der jo ikke været nogen geografiske grænser for lokalplaner.

Vi kan heller ikke rigtig se begrundelsen for at fjerne lovens formålsbestemmelse om, at der altid skal være et passende udbud af bygge- og bymodnet jord. Vi frygter, at dette vil indebære en risiko for erhvervslivets udfoldelsesmuligheder, ved at den prismekanisme, som den gamle formålsbestemmelse jo var udtryk for, fjernes. Vi vil altså gerne have en nærmere begrundelse for, at man nu helt vil fjerne dette formål.

Vi vil også gerne se lidt på spørgsmålet om 3 års fristen i den foreslåede § 9, stk. 8. Til gengæld er vi positive, for så vidt angår ikrafttrædelsesdatoen; vi er glade for, at lovgivningen skal træde i kraft så hurtigt som muligt. Vi vil gerne have, som jeg nævnte før, en diskussion af forskellen på lokalplaner i henholdsvis by- og landzoner, og det vil jeg bede ministeren om at give os et svar på allerede nu.

Jeg skal slutte med at resumere ved at sige følgende: forslaget forekommer mig at være et modstræbende forsøg på at opfylde et pålæg, folketingets flertal har givet regeringen efter vedtagelsen af venstres forslag i foråret 1978. Der er i bedste fald tale om et meget lille skridt i den rigtige retning, men det er tydeligt, at ministeren hverken har haft hjertet eller følelserne med sig i denne sag. Jeg håber derfor, at vi kan få forslaget væsentligt forbedret under den udvalgsbehandling, som jeg imødeser med interesse.

Henning Andersen (KF):

Loven om by- og landzoner har, i de år den har virket, ofte været oppe til heftig debat, som regel med konkrete tilfælde af afgørelser i centrum. Sådan må det være, og sådan vil det givetvis også blive efter denne ændring af loven.

Baggrunden for ændringen af loven findes i en folketingsbeslutning af 31. maj 1978, hvori regeringen opfordres til at undersøge muligheden for at fremme kommunernes indflydelse på hele zonenlovsadministrationen. Der er på denne lovs område sket en hel del de sidste år, og mange erfaringer er indhøstet.

Det konservative folkeparti lægger megen vægt på at decentralisere, så langt det kan lade sig gøre og bære, uden at den overordnede planlægning og sammenhæng hermed slås i stykker. Altså: tingene skal hænge sammen, lands-, region- og kommuneplaner. Der skal være en helhed i administrationen af det åbne land, og her tænker jeg på administrationen af vore råstoffer, miljøområdet og fredningsområdet, set i forhold til det landbrug, som også i fremtiden bør have gode og rimelige forhold at leve under.

Ankesystemet foreslås nu ændret til et miljøankenævn, og heri ligger vel en besparelse og forenkling i klagesager, men absolut ikke